

W 1948r. klasa Ic była klasa mazurską. Kandydaci ukończyli 7 lub 8 klas niemieckiej szkoły powszechnej. Część mówiła po polsku dialektem mazurskim, a część bardzo mało lub w ogóle nie posługiwała się językiem polskim. Dyrekcja pragnęła realizować z nimi kurs klasy I, jednocześnie doksztalając ich w zakresie języka polskiego.

Klasa IIb była klasa marynarską realizującą program jednej klasy w ciągu półroczu. Pozostałe klasy były klasami gimnazjalnymi. Już w roku szkolnym 1947-1948, po raz pierwszy po II wojnie światowej, przystąpiono w liceum do egzaminu dojrzałości. Klasa maturalna składała się z 20 osób. Wszyscy zdali egzamin z wynikiem pomyślnym. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej był mgr J. Czerniakowski. Uczniowie byli podzieleni na dwie grupy: matematyczno-fizyczną i przyrodniczą.

Liceum bardzo szybko się rozwijało, przybywało uczniów i powiększała się kadra pedagogiczna. Szkoła aktywnie włączała się w proces repolonizacji ludności mazurskiej. Organizowane były kursy repolonizacyjne, na które uczęszczali Mazurzy w wieku od kilku do kilkadziesiątu (nawet ponad 60) lat.

W 1946r. semestr I kursu ukończyło 27 osób, semestr II – 15 osób. W 1948r. ilość uczestników wzrosła: na początku kursu było: na sem. I- 24 osoby, na II - 23, a na III – 13 osób, a już w listopadzie na semestrze I było 53 osoby, a na II – 29 i na III – 19 osób. W roku szkolnym 1946 – 1947 utworzono specjalną klasę dla młodzieży autochtonicznej, liczącą 21 osób, która otoczono szczególną opieką w celu umożliwienia jej edukacji w nowych warunkach. Dyrektor J. Czerniakowski już w ubiegłym roku szkolnym, próbował wprowadzić do szkoły młodzież mazurską, jednak stwierdził, iż nie uda się to bez internatu. Do klasy II wstąpiło wtedy 5 uczniów, ale po kilku tygodniach opuścili oni szkołę, gdyż nie znali prawie zupełnie języka polskiego, a w dodatku musieli do szkoły dojeżdżać. W październiku 1946r. utworzono mały internat dla młodzieży mazurskiej w domu parafialnym przy kościele ewangelickim i od tej pory młodzież ta zaczęła liczniej napływać do szkoły. Nauczyciele z oddaniem pracowali na kursach repolonizacyjnych, a niektórzy z nich udzielali także społecznie korepetycji we własnym domu.

W roku szkolnym 1948-1949 Państwowe Gimnazjum i Liceum Koedukacyjne zostało przekształcone w 11-letnią Państwową Szkołę Ogólnokształcącą Stopnia Podstawowego i Licealnego. W szkole uczyło się wtedy 461 uczniów: 272 w klasach podstawowych i 189 w klasach licealnych. Najwyższy odsetek uczniów stanowiły dzieci urzędników, robotników i rolników. Było to wynikiem ówczesnej polityki państwowej, która niestety nie ominęła także i giżyckiego liceum. Zgodnie z duchem ówczesnych czasów promowano młodzież robotniczo-chłopską, zaś dzieci inteligencji często musiały opuszczać szkołę z powodu tzw. „złego pochodzenia”.

Także nauczyciele politycznie obojętni mieli problemy z władzami oświatowymi często byli zwalniani ze stanowisk lub przenoszeni do innych szkół. Sytuację tę ukazują dyspozycje wydane w sprawozdaniu z przeprowadzonej przez Woj. Komisję Kontrolną wizytacji szkoły z dnia 18-21 XII 1950r.

„Należy przenieść nauczycieli J. Wojciechowicza i H. Bobrowicz, bo tworzą oni trzon grupy ulegającej wpływom kleru i ujemnie oddziałują na grono i młodzież; usunąć z klasy VIII 5 uczniów klasowo obcych (dzieci kupców) wobec przekroczenia limitu w rekrutacji uczniów do klasy VIII; zwolnić ze stanowiska kierownika internatu obywatela St. Siemienicha ze względu na niewłaściwy stosunek do młodzieży i personelu internatu oraz jako osobę niepewną pod względem politycznym; doprowadzić w przyszłości do poprawy składu socjalnego młodzieży przez zwiększenie elementu robotniczo-chłopskiego”.

Zgodnie z ówczesną polityką oświatową w szkole stale wzrastał odsetek uczniów pochodzenia robotniczego i chłopskiego. Opieka nad młodzieżą robotniczo-chłopską była zorganizowana przez szkołę w formie zapewnienia internatu, dożywiania i przydziału stypendiów.

klasa maturalna

klasa maturalna

klasa w auli

studniówka